

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

04 noiembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda,

examinând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpatul Iurii Iurie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 16 iunie 2020, în cauza penală în privința lui,

Iurii Iurie XXXXX, născut la XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 18.01.2019 – 20.12.2019

instanța de apel: 16.01.2020 – 16.06.2020

instanța de recurs: 01.08.2020 – 04.11.2020

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința judecătorei Bălți, sediul Central din 20.12.2019, Iurii Iurie a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.349 alin.(1^a) Cod penal, aplicându-i în baza acestei Legi și cu aplicarea prevederilor art.80 Cod Penal, pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani.

În baza art.90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate față de Iurii Iurie, a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 2 (doi) ani.

A fost admisă solicitarea acuzatorului de stat Oleg Reaboi cu privire la încasarea din contul lui Iurii Iurie în beneficiul statului cheltuielile judiciare în mărime de 448 (patru sute patruzeci și opt) lei.

2. În sentință, prima instanță a constatat că, Iurii Iurie la XXXXX, aproximativ în jurul orelor 16:10, aflându-se în XXXXX, amplasat în mun. XXXXX, la punctul de trecere și control, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea lor, acționând cu intenție directă îndreptată la atingerea scopului stabilit, demonstrând un comportament agresiv, numind cu cuvinte necenzurate și nesupunându-se procedurii de percheziție, având drept scop sistarea activității de serviciu a ofițerului de serviciu al Penitenciarului nr.11, Mihaescu Sergiu și de a schimba caracterul activității în interesul lui și manifestând o vădită lipsă de respect și nesupunere

cerințelor legale ale angajatului penitenciarului, a aplicat o lovitură cu pumnul în regiunea feței ofițerului de serviciu al Penitenciarului nr.11, Mihaescu Sergiu, cauzându-i conform raportului de expertiză judiciară nr. XXXXX din 21.12.2018 vătămări corporale sub formă de plagă contuză a buzei inferioare pe dreapta, luxație a 6 dinți cu fractură marginală a 2 dinți, leziuni corporale care se califică ca vătămate ușoară.

Prin acțiunile sale Iurii Iurie a comis infracțiunea prevăzută de art.349 alin.(1¹) Cod penal – amenințare sau violență săvârșită asupra unei persoane cu funcție de răspundere sau a unei persoane care își îndeplinește datoria obștească, adică aplicarea violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate față de persoana cu funcție de răspundere în scopul sistării activității lor de serviciu ori schimbării caracterului ei în interesul celui care aplică violența sau al altei persoane, în legătură cu participarea acestei persoane la prevenirea ori curmarea unei infracțiuni sau a unei fapte antisociale.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procurorul în Procuratura mu. Bălți, Oleg Reaboi, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea sentinței, cu rejudecare cauzei penale și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Iurii Iurie să fie recunoscut culpabil de comiterea infracțiunii prevăzute de art.349 alin.(1¹) Cod penal și în baza normei date de a-i aplica pedeapsa sub forma de închisoare pe un termen de 2 ani. În temeiul alin.(3) art.72 Cod penal, pedeapsa închisorii stabilită urmând a fi executată de Iurii Iurie în penitenciar de tip semiînchis. Încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 448 lei.

3.1. În motivarea cererii de apel, procurorul a menționat că:

- deși, instanța de fond just a stabilit circumstanțele cauzei penale, a dat o apreciere veridică probelor administrate pe parcursul urmăririi penale în ședința de judecată care a avut loc pe baza acordului de recunoaștere a vinovăției prevăzut la art.509 Cod de procedură penală, corect a calificat faptele incriminate inculpatului, însă neîntemeiat a aplicat art.90 Cod penal;

- deși, inculpatul a recunoscut pe deplin vina incriminată, acesta totuși anterior a fost condamnat nu o singura data, inclusiv pentru comiterea infracțiunilor similare, fapt ce denotă corijarea inculpatului altfel decât prin aplicarea unei pedepse penale de închisoare, este imposibilă;

- pedeapsă aplicată față de inculpat este vădit neproportională faptei comise de către acesta și urmările produse, cu abatere de la criteriile generale de individualizare a pedepsei, prevăzute de art.75 Cod penal din care rezultă, că persoanei culpabile se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului Penal, iar la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată urmează să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei,

care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și condițiile de viață ale familiei acestuia;

- față de inculpat necesită a fi aplicată pedeapsa închisorii, cu executarea în penitenciar.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 16 iunie 2020, a fost admis recursul procurorului în Procuratura mun. Bălți, Oleg Reaboi, casată sentința în latura stabilirii pedepsei, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care s-a exclus aplicarea prevederilor art.90 Cod penal.

Iurii Iurie considerându-se condamnat în baza art.349 alin.(1¹) Cod penal cu aplicarea în baza acestei legi și a art.80 Cod penal a unei pedepse de închisoare pe un termen de 2 ani, cu executarea ei potrivit art.72 alin.(3) Cod penal în penitenciar de tip semiînchis.

În rest, dispozițiile sentinței au fost menținute fără modificări.

Termenul executării pedepsei sub formă de închisoare stabilită lui Iurii Iurie, urmând a fi calculat din 16.06.2020.

4.1. În motivarea soluției, instanța de apel a menționat că, judecând cauza penală, prima instanță a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului în faptele incriminate și făcând o încadrare juridică justă a acțiunilor lui Iurii Iurie în baza art.349 alin.(1¹) Cod penal.

Concluzia instanței de fond, precum că, corijarea inculpatului este posibilă și prin aplicarea prevederii art.90 Cod penal – condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, a fost una greșită, neîntemeiată și din aceste considerente o va exclude, nefiind considerat faptul, că prin această soluție se înrăutățește situația condamnatului.

Instanța de apel a considerat că prima instanță greșit și-a motivat soluția de individualizare a executării pedepsei în privința inculpatului și nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, susținând o poziție eronată în ce privește aplicarea față de inculpat a dispoziției art.90 Cod penal. Discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al circumstanțelor cauzei, precum și ignorarea unor aspecte evidente, au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii premature și greșit motivate în privința aplicării pedepsei cu suspendarea condiționată a executării ei.

Instanța de apel constată că la stabilirea și aplicarea pedepsei în privința inculpatului, instanța nu a avut în vedere scopul și criteriile de individualizare a acesteia, prevăzute de art.61 și art.75 Cod penal, nu a ținut

seama de circumstanțele reale ale cauzei, circumstanțe care fiind analizate, per ansamblu, nu permit instanței stabilirea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării ei. Modalitatea de executare aleasă în privința inculpatului, nu este în acord cu principiul proporționalității având în vedere fapta comisă și urmările produse.

Instanța de apel a specificat, că instanța de fond a ajuns la concluzia că restabilirea echității sociale și corectarea condamnatului poate avea loc fără a-l priva de libertate, ținând cont de circumstanțele prezente în acțiunile inculpatului, că a recunoscut vina și sa căit, ceea ce se consideră de către instanța de apel drept o concluzie eronată, care nu poate fi menținută.

Instanța a specificat, că în speță, sânt respectate exigențele art.409 Cod de procedură penală, privitor la neagravarea situației condamnaților, menționându-se că urmează a fi diferențiată noțiunea de individualizare a pedepsei de noțiunea de individualizare a executării pedepsei. Prin actul de individualizare a executării pedepsei cu suspendarea executării instanța pune pe cel condamnat în situația de „condamnat cu executarea pedepsei condiționat suspendată”. În acest mod suspendarea condiționată a executării pedepsei se arată a fi o problemă privind executarea pedepsei, dat fiind faptul că obiectul suspendării este executarea pedepsei. Astfel, se suspendă executarea pedepsei și nu aplicarea acesteia.

Din considerentele menționate, instanța de apel a considerat că excluderea aplicării prevederilor art.90 Cod penal, în raport cu soluția prevăzută la art.415 alin.(1) pct.2) Cod de procedură penală, nu poate fi considerată o agravare a situației inculpatului, deoarece nu s-a făcut o altă reîncadrare a faptei în sensul agravării și nici nu s-a dat o altă individualizare a pedepsei stabilite în același sens. Ca agravare a situației inculpatului se subînțeleg situațiile de schimbare a soluției din achitare în condamnare, de încadrare juridică la o infracțiune mai gravă, sau un alt alineat nou, literă, de înlocuire a sancțiunii cum ar fi a măsurii educative în pedeapsă prevăzută de sancțiune, din amendă în închisoare, prin mărirea quantumului aceleiași pedepse ori adăugarea la pedeapsa principală a pedepsei complementare, de aplicare a unor măsuri de siguranță la care nu fusese inițial condamnat, de reținere în apel a stării de recidivă, a concursului de infracțiuni în loc de infracțiune continuă, situații de învinuire care esențial, după circumstanțele reale, diferă de cea de la început ori orice altă modificare a învinuirii (imputarea altor acțiuni în locul celor imputate anterior, imputarea infracțiunii care diferă de cea imputată după obiectul atentat, caracterul faptei și acțiunii), care afectează dreptul inculpatului la apărare.

Instanța de apel a conchis că, în recursul său procurorul corect a făcut referire la aplicarea incorectă a principiului proporționalității. De asemenea procurorul just a menționat, că instanța de fond n-a luat în considerație

faptul, că s-a comis o infracțiune mai puțin gravă din domeniul infracțiunilor contra autorităților publice și securității de stat după condamnarea pentru încălcare similară, care prezintă un pericol social sporit, că instanța de fond urma să dea deplină eficiență art.61, 75 Cod penal la individualizarea, stabilirea pedepsei și că doar pedeapsa închisorii cu executarea reală v-a asigura atingerea scopurilor pedepsei penale, precum și v-a menține garanția de respectare a drepturilor și libertăților omului consfințite în Constituție și legile statului.

Instanța de apel a constatat că, inculpatul Iurii Iurie a avut un comportament inadmisibil față de reprezentantul penitenciarului Mihaescu Sergiu, manifestând agresivitate, nesupunere cerințelor legale de efectuare a procedurii de percheziție, exprimarea cu cuvinte necenzurate și aplicarea loviturilor, cu provocarea vătămarilor corporale ușoare. Fiind anterior condamnat pentru infracțiuni, inclusiv similare, Iurii Iurie nu și-a făcut concluziile necesare și din nou a comis infracțiune intenționată.

5. Decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 16 iunie 2020, a fost atacată de către inculpatul Iurii Iurie, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel.

5.1. În motivarea recursului ordinar, inculpatul a menționat că:

- nu este de acord cu decizia instanței de apel considerând că pedeapsa penală este prea aspră;

- pedeapsa aplicată de prima instanță este corectă și în conformitate cu prevederile legale.

6. Referință asupra recursului declarat a fost depusă de către procurul în secția reprezentarea învinuirii în Curtea Supremă de Justiție, Crijanovschi S., prin care a solicitat a dispune inadmisibilitatea recursului ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 din Codul de procedură penală.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel. Astfel, instanța de recurs verifică dacă s-a

aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și/sau material. Prin urmare, recursul este declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, atunci când titularul acestuia invocă temeuri care în mod evident nu sunt subsecvente circumstanțelor cauzei sau când argumentele formulate de recurent nu au un fundament juridic.

Lecturând textul recursului ordinar declarat de către inculpat, Colegiul penal constată că nu sa indicat expres nici unul dintre temeiurile pentru declararea recursului prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, însă reieșind din esența argumentelor invocate se atestă că titularul cererii de recurs face trimitere la incidența temeiului prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Verificând materialele cauzei, instanța de recurs a stabilit că argumentele recursului inculpatului se întemeiază pe dezacordul cu pedeapsa cu închisoare aplicată de instanța de apel, care în opinia recurentului este prea aspră.

În acest context, Colegiul penal menționează, că potrivit art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele atenuante și agravante, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, instanța de recurs reamintește, că categoriile pedepselor aplicate persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă - amendă, până la cea mai aspră - detențiune pe viață.

În conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Analizând soluția instanței de apel, care a judecat apelul procurorului, Colegiul penal conchide că instanța a motivat pe deplin și suficient necesitatea aplicării pedepsei cu închisoare pe termenul stabilit, cu excluderea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, motivare care este corespunzătoare practicii judiciare ținând cont de toate circumstanțele cauzei și personalitatea inculpatului Iurii Iurie, care potrivit materialelor cauzei, a avut un comportament inadmisibil față de reprezentantul penitenciarului Mihaescu Sergiu, manifestând agresivitate, nesupunere cerințelor legale de efectuare a procedurii de percheziție, exprimarea cu cuvinte necenzurate și aplicarea loviturilor, cu provocarea vătămarilor corporale.

Mai mult, din materialele cauzei, Colegiul penal atestă că inculpatul Iurii Iurie a comis o infracțiune mai puțin gravă, anterior a fost condamnat de mai multe ori, inclusiv pentru comiterea infracțiunilor similare, fapt ce denotă că corijarea inculpatului este posibilă doar cu aplicarea unei pedepsei cu închisoarea.

Astfel, instanța de apel judecând apelul procurorului, corect a ținut cont de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii comise de către Iurii Iurie, care fiind anterior condamnat de mai multe ori a comis noi infracțiuni cu intenție, fapt care denotă că pedepsele anterioare nu au atins scopul prevăzut la art. 61 Cod penal, astfel pedeapsa aplicată de instanța de apel corect a fost individualizată inclusiv prin prisma prevederilor art. 80 Cod penal.

Motivele la care a făcut referire recurentul în vederea susținerii oportunității aplicării unei pedepse mai blânde, nu și-au găsit confirmarea, pedeapsa aplicată de instanța de apel fiind legală și întemeiată, care este în interiorul noilor limite stabilite prin aplicarea prevederilor art. 80 Cod penal, careva erori în acest sens nefiind constatate.

Așadar, în opinia Colegiului penal, instanța de apel corect a concluzionat asupra necesității stabilirii pedepsei sub formă de închisoare cu executare reală întrucât inculpatul Iurii Iurie fiind anterior condamnat pentru infracțiuni, inclusiv similare, nu și-a făcut concluziile necesare și din nou a comis o infracțiune intenționată.

Având în vedere cele menționate, Colegiul penal constată că pedeapsa individualizată în privința inculpatului Iurii Iurie, corespunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod

penal, de restabilire a echităţii sociale, corectarea inculpatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea acestuia, cât şi a altor persoane.

Prin urmare, Colegiul penal atestă că pedeapsa definitivă aplicată inculpatului Iurii Iurie, a fost corect stabilită de către instanţa de apel, mărimea acesteia fiind proporţională faptelor comise, nefiind identificate derogări de la prevederile legislaţiei penale.

Faţă de cele ce preced, Colegiul penal atestă că instanţa de apel la judecarea cauzei nu a comis erori de drept, care ar constitui necesitatea casării deciziei emise, motiv din care se impune soluţia inadmisibilităţii recursului ordinar declarat de către inculpatul Iurii Iurie, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curţii Supreme de Justiţie,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpatul Iurii Iurie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curţii de Apel Bălţi din 16 iunie 2020, în cauza penală în privinţa lui *Iurii Iurie XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunţată la 28 decembrie 2020.

Preşedinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda